

mod den Retning, hvori Andre vilde gaae, findes i de enkelte Actstykker ikke heller nogen Hindring. Men jeg forstaaer ei ret, hvorledes man, naar man siger, at saadan Hindring ikke ligger i noget enkelt af Actstykkerne, dog kan antage, at den ligger i dem alle tilfammen. Den ærede Forslagsstiller har, om jeg saa maa sige, samlet sin Mening i disse Ord: „Europa vil ikke nægte os at udtale, at det er det gamle danske Monarchie, den danske Krone med sine overleverede Rettigheder, der gaaer i Arv ifølge danske Bestemmelser til Prinds Christian af Glücksborg“. Han mener naturligtvis ikke alene, at Europa ei vil nægte os at udtale, at det saaledes er det gamle danske Monarchie, som gaaer i Arv, men han mener, at Europa ikke vil nægte, at det virkelig er det danske Monarchie med sine overleverede og nedarvede Rettigheder, der skal gaae i Arv til Prinds Christian af Glücksborg. Men det forekommer mig, at til disse overleverede Kronens Rettigheder hører netop det, som de ærede Forslagsstillere ville finde sig i at lade falde bort; der hører dertil en af Udlandet friere Forplantelse af denne Krone end den, hvortom der senere vil blive Tale. Til Kronens Forrettigheder hører ikke blot hele det Omfang af geographiske Bestanddele, hvorover denne Krone skulde strække sig; men dertil maa, synes mig, ogsaa høre den Ret, hvormed Kronen, uafhængig af Udlandet, forplantes. Dette Forslag har saaledes for mig Noget, der har mindet mig om, hvad vi oftere have seet i tydske Forsamlinger, at man nemlig ved flere Leiligheder har gjort, hvad man der kalder „eine Verwahrung“, hvormed de meente at tage en Reservation imod at bortgive Noget, medens de i Virkeligheden samtidig directe gave Samtykke til det, hvormed der væsentligst var Tale (Hør! Hør!). Jeg troer ogsaa, at man, saavel mod dette Forslag som mod, hvad der er anført til Fordeel for de to andre, som derefter skulle afgjøres, kan indvende, at man tager for lidet Hensyn til Tidens Indvirkning. Tiden har en stor Magt, Tiden fordunkler Indtrykkene, den lader ikke et Billede staae lige tydeligt, og, dersom det Billede, som den ovennævnte ærede Forslagsstiller har søgt at gjøre gjældende her til For-

deel for dette Forslag, nu ikke i disse Dage staaer klart for Mange, da vil det langt mindre staae klart i den Tid, hvor det netop skal have sin Betydning. Jeg skal tillade mig at oplyse dette, ved at erindre om, at, dersom Bytte-tractaterne med Rusland i forrige Aarhundrede i Aarene 1767 og 1773 i Danmark og Norges Kirker vare blevne feirede ved en af Regjeringen paabudt Taffest, dersom strax efter hele den Kongelige Mandsstamme, Christian den 7de, Arveprinds Frederik og Frederik den 6te som Kronprinds, hurtigt vare døde, medens Billedet endnu var klart om, hvad denne Tractat havde kostet, om hvad der var blevet bortgivet fra Kronen, om de to Grevskaber, som nu ere komne bort fra den og ubetinget høre til Tydskland, saa vilde der ikke have været Tale om, for den daværende Generation, at man til Fordeel for disse Ord, der nu staae i Bytte-tractaten, at Rusland har renonceret til Fordeel for Mandsstammen paa sine Rettigheder paa Holsteen, saa strax skulde have Kongelovens gamle Arvefølge; men Tiden gif hen, og nu staae disse Ord skrevne; Forholdet dengang er kun klart for saa af denne Forsamling, men Ordene staae der, dem kan Enhver læse, og derved have de nu for denne Slægt faaet en kun altfor stor Betydning. Dersom vor Konge, Arveprindsen og Prinds Christian af Glücksborg og hans 2 Sønner hurtigt døde, da vil Indtrykket af disse Forhandlinger, af hvad Danmark havde indskudt til Combinationen, vedblive at være meget levende for vort Folk i de første Aar; men, naar der er gaaet nogen Tid, saa staae Reservationerne, det er Noget, Enhver let kan see og holde sig til, medens derimod Indtrykket af disse Forhandlinger, af vor hele Stilling endnu i dette Dieblif ikke vil staae saa klart for Fremtiden.

Naar jeg spørger mig selv om, hvad der kunde være Grunden til, at Mænd, hos hvem jeg er vant til at finde saa stor en Klarhed, her synes at være blevne mindre klare, saa troer jeg, at Grunden er den, at disse Mænd have forsøgt, uden Hjelpen til nogen af Siderne, at løse en Opgave, at forene et Hver, et Kald, som i Almindelighed vistnok er høist vanskeligt saaledes at forene, men som i en